Д-Р ДАНИЕЛ ФЛОМЕНБОМ

Разказвачки на ИСТОРИИ

Какво ни предават НАШИТЕ БАБИ

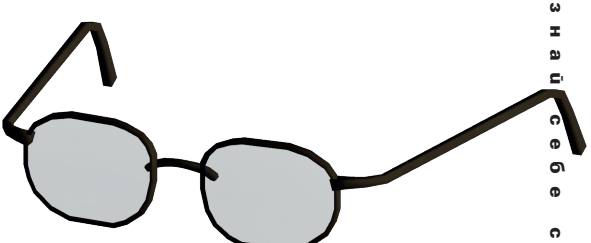

КИБЕА

серия • познай себе си •

ВЪВЕДЕНИЕ

Една вечер през януари синът ми се обади по телефона и съобщи, че ще ставам баба. Беше неочаквано, объркващо и вълнуващо. Поздравих него и снаха си. Бях толкова щастлива като майка, а сега моят син щеше да става баща!

Опитах се да го осмисля. Дадох си сметка, че вече принадлежа към поколението на възрастните родители. Вече бях мислила за удоволствието да стана баба, но сега новината ми дойде толкова неочаквано.

Замислих се за Дидие Дюма* – мой спътник в живота и баща на децата ми. И двамата бяхме терапевти, споделяхме и обсъждахме своите изследвания. Дълбоко съжалявам, че смъртта му ни лиши от щастието да изживеем заедно този момент. Въпреки това той все още е с мен. Неговата мисъл обитава тази книга. Благодарение на работата му в детска клиника именно той, тео-

---

* Didier Dumas. *L'Ange et le Fantôme. Introduction à la clinique de l'impensé généalogique.* Paris, Minuit, 1985; *Sans père et sans parole. La place du père dans l'équilibre de l'enfant.* Paris, Fayard, coll. Pluriel, 2011; *Et l'enfant créa le père.* Paris, Fayard, 2012. – Бел. авт.

ретикът, ме накара да разбера колко важно е да се предадат на едно дете още от първите му години основите, от които то се нуждае за добър старт в живота.

Ставам баба и се чувствам завладяна от нова енергия, от сила, която ме изправя и въздига сякаш съм *пораснала* няколко сантиметра. Мисля за мястото си в семейството и дано бременността на снаха ми да премине добре, за да мога по-скоро да се впиша в новата си роля...

Сега, когато ще ставам баба на малката си внучка, тази промяна ме потапя в една нова реалност, и то в края на живота ми. Желая да я изпълня с добро съдържание благодарение на своята същност и опита на възрастта. Наивно вярвах – дори бях сигурна, че цялата трансформация ще протече *като по ноти* и всичко ще се случи от само себе си. В крайна сметка какво може да бъде по-естествено от хода на живота, който се възпроизвежда, продължава и ни превръща от майки в баби? Хората се възпроизвеждат от незапомнени времена, логично е да сме част от *въртящото се колело*.

Смятах, че винаги съм знаела как да се справя с новите ситуации, които биха възникнали пред мен. Смятах, че съм *измела* от всички кътчета на душата си раздразнението, гнева, раните, обидите в живота: сякаш споровете с всички мои предци никога не бяха съществували. Но бях пропуснала да си дам сметка, че всяка житейска промяна предполага нова, непозната

среда и следователно е необходима адаптация. Необходима е не само работа по адаптиране, но и работа по осъзнаване и приемане на промените. Да знаеш как да изживееш нов отрязък от живота си, включва процес на *прекрояване*. За да станем баби, трябва да станем други. Това е всичко, за което искам да говоря в тази книга.

Това не е книга за медицински грижи – аз вече не съм терапевт. Вече не се занимавам с болести, нито с патология, а с превенция. Цял живот съм се грижила за жените и днес мислите, които изпълват новия ми статус на баба, ме карат да си задавам нови въпроси; въпроси, които бих искала да споделя с жени, на които им предстои да станат баби и да имат внуци.